AFHANDLING

OM

HELGELSEN

AF

PASTOR **J. P. LARSSON.**

Pris: 25 öre.

AFHANDLING

OM

HELGELSEN.

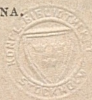
AF

PASTOR **J. P. LARSSON.**

GÖTEBORG.
BOKTRYCKERIET WESLEYANA.

CINCINNATI.
HITCHCOCK & WALDEN.

GÖTEBBORG, 1876.
C. A. STENHOLM.

»Faren efter helgelse, utan hvilken ingen får se Herren.» Ebr. 12: 14.

Att läran om helgelsen är en vigtig lära, torde ingen troende bestrida, utan fast hellre medgifva och erkänna, fastän den är för många sökande dunkel och missförstådd. Att den är mycket vigtig se vi af texten, som säger oss med tydliga ord, att utan helgelse kan ingen se Herren, och att den är förtäckt och hemlighetsfull för många, är ock temligen väl bekant.

Låt oss öfverväga

I. Helgelsens natur och beskaffenhet.

Ordet helga betyder att vara afskild från det orena och bestämd för det heliga, för Gud, såsom hans egendom och tjenst. Derför läsa vi på många ställen i den heliga Skrift om heliga rum, ting och personer. Folket, tabernaklet och dess tillbehör skulle helgas, d. ä. åsidosättas och renas åt Gud, till hans ära och tjenst. I 2 Mos. 30 kap. står, att Gud talade med Moses och sade: »Du skall smörja vittnesbördets tabernakel etc., bordet med alla sina tyg; och alltså viga dem, att de blifva det allraheligaste.» »Helga mig allt förstfödt», säger Gud i det 13 kap., och afskilj

åt Herren allt det, som förstfödt är, det skall höra Herren till. Och i 19 kap. heter det: »Gack bort till folket och helga dem i dag och i morgon, att de två sina kläder.» Sjelfva kläderna skulle de rena och två; huru mycket mer sig sjelfva och sina hjertan. Allt förstfödt ibland judarna i gamla testamentet skulle helgas och afskiljas åt Herren, det var hans särskilda egendom, det skulle på ett särskildt sätt höra honom till. Alla, som i nya testamentet blifva födda på nytt, ofvanefter, som i sanning antaga Jesus i tron för sin Frälsare, äro genom Jesus Guds folk, helgade och afsöndrade åt Gud och hans tjenst. Så säger Petrus: »I ären det utvalda slägtet, det konungsliga presterskapet, det heliga folket och det egendomsfolket, att I skolen kungöra hans dygd, som eder kallat hafver af mörkret till sitt underliga ljus,» 1 Petr. 2: 9. De hafva åtlydt kallelsen: »Gån ut ifrån dem och skiljens ifrån dem och kommen icke vid det orent är.» Och derför vill Gud bo uti dem och vandra uti dem och vara deras Fader, och de skola vara hans söner och döttrar, 2 Cor. 6: 16, 17. Moses fick också befallning af Gud att gå bort till folket och äfven afskilja, två och rena det. »Helga dem i dag och i morgon, att de två sina kläder,» heter det. Gud vill, att alla menniskor skola blifva hans folk. Jesus kom icke för att döma verlden, utan för att frälsa verlden från synden. Han önskar att alla skola lyda kallelsen: Gån ut

ifrån dem, ty han vill helga, rena och frälsa alla. Helgelsen

1. *Tillintetgör den inneboende synden.* När Jesus genom sin helige Ande helgar den troende själen, så borttager och utrotar han den inneboende synden. »Och för den skull», säger Johannes, »uppenbarades Guds Son, att han skulle nederslå djefvulens gerningar», borttaga våra synder, utrota och tillintetgöra dem, 1 Joh. 3: 5, 8. Och detta är ändamålet, hvarför Jesus kommit i verlden. Engeln, som förklarar för oss hvad namnet Jesus betyder, betygar det. Han säger: »Hans namn skall kallas Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder,» Matth. 1: 21. Jesus är alltså en saliggörare och syndautplånare. Han frälsar sitt folk, dem som omvända sig och tro, icke allenast från syndens straff, utan ock från sjelfva synden, från det inre förderfvet, hvilket han genom sin Ande i dem dödar och utrotar. Derför heter det i 1 Joh. 1: 7, att »hans blod renar oss från alla synder», från köttets och andans besmittelse. En af vår kyrkas lärare säger, att helgelsen är icke olika rättfärdiggörelsen till sin natur. Den är hellre samma verk, bragt till fullkomlighet. Om rättfärdiggörelsen till en del helgar, så fullbordar helgelsen verket; om den förra upprycker många bitterhetens rötter, så upprycker den senare alltsammans; om den förra är en stor skatt, så är denna den största af alla. Helgelsen

2. *Är tillväxande.* Helgade själar tillväxa i nåden. De älska Gud öfver allting och sin nästa ädelt och uppriktigt. De lyda Jesu befallning i Matth. 5: 44, der det heter: »Älsken edra ovänner, välsignen dem som eder banna, gören väl emot dem som eder hata, bedjen för dem som göra eder skada och förfölja eder.» Jesus gjorde sina fiender godt och bad för dem; detsamma gör ock hans folk. Då de blifva bannade, välsigna de; då de blifva förföljda, lida de; då de blifva hädde, bedja de, — men likväl känna och bekänna de, att de i många stycken behöfva blifva mera lika sin Herre och Frälsare, Jesus Christus. Derför göra de som Paulus: »förgäta det som till rygga är,» de äro icke tillfreds med sin tidigare erfarenhet, de sträcka sig till det som frammantill är, jagande efter målet, efter den härliga, himmelska segerlönen, som förehålles ofvanefter af Guds kallelse i Christus Jesus, Phil. 3: 13—15. De tillväxa i visdom. Deras Mästare visste allting, de deremot äro mycket okunniga och förstå blott endels, 1 Cor. 13: 9. Derför äro de blottstälda för många misstag och kunna begå många ovisliga och klandervärda handlingar, ehuru uppsåtet är ädelt och rent. Men Herren helar deras brister. De befrias allt mer och mer ifrån sina misstag; och detta visar klarligen, att de tillväxa i många christliga dygder, i nåden och vår Herres och Frälsares Jesu Christi kunskap, 2 Petr. 3: 18.

Jag vill nu med Guds nåd försöka visa, att

II. Helgelsen är vigtig och nödvändig,

och att Gud kan och vill verka detta stora verk hos de trogna ju förr ju hellre.

1. *Helgelsens vigt.* 1). Det är nödvändigt att vara helig, ty utan helgelse är Guds kärleks syftemål i oss ännu icke uppnådt. Hans kärlek bestämde vår upprättelse sålunda, att vi skulle blifva lika honom, i hvilken Gud hafver ett godt behag. Jesus var fri från synd; han var vänlig, god, mild och ödmjuk af hjertat. Gud vill att menniskan skall likna hans Son, att hon skall ikläda sig Christus, blifva hans beläte lik. De, som icke varda förnyade till Christi beläte här, kunna icke se Guds rike.

2) Vi måste vara helige, ty utan helgelse äro vi obekanta med den helige Ande. Vi skulle vara hans tempel. »Veten I icke», säger Paulus, »att I ären Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder,» 1 Cor. 3: 16. »Den som icke hafver Christi Ande,» den som icke ledes och helgas af Christi Ande, »han hör honom icke till,» Rom. 8: 9.

3) Det är nödvändigt att vara helig, emedan Gud i sitt ord bjuder det. Herren Jesus säger till de sina: »Utan eder rättfärdighet öfvergår de skriftlärdas och de phariseers, skolen I icke inkomma i himmelriket,» Matth. 5: 20. »Varen derför fullkomlige, såsom eder himmelske Fader fullkomlig är.» I dessa skriftställen,

så väl som i många andra, visar Christus tydligen, att helgelsen är vigtig och nödvändig.

4) Utan helgelse äro vi, det se vi här, obeqväma för att ingå i himmelens fröjd. Himmelen är helgedomens område. Himmelens Herre är ett heligt väsende. Englarna äro heliga varelser. Himmelens sällskap, himmelens sysselsättningar, himmelens fröjder äro alla heliga. I Uppb. 21: 27 heter det, att der, »i det nya Jerusalem, skall intet inkomma, som besmitteligt är eller det styggelse gör och lögn.» Ja, hvar och en, som vill ingå i de heligas gemenskap i himmelen, måste blifva ett helgon eller helig på jorden. Den påfliga kyrkan, säger en lärare, väljer sina helgon bland de döda, men Skriften fordrar helighet i lifvet. Att menniskan måste blifva helig i lifvet, medan hon lefver, om hon skall blifva salig, tro de flesta, som bekänna Christus, likväl äro icke alla dessa ense om, när detta skall ske. Många påstå, tänka och tro, att det icke är möjligt att blifva helgad förr än i dödsstunden; då, mena de, icke förr, vill Gud helga menniskan, rena och frälsa henne från alla hennes synder. Dessa kunde lika så gerna påstå, att Gud icke vill, att hon skall blifva lycklig förr än i dödsstunden, ty rigtigt lycklig blir hon icke förr, än hon är frälst ifrån synden, ifrån det inre förderfvet, emedan det är det, som stör hennes frid. Så länge det finnes hat, vrede, afund m. m. i hjertat, är menniskan icke lycklig, och så länge

dessa fiender äro der, blir hon det aldrig, ty dessa bittra rötter framkalla mörker, störa friden, förskräcka, plåga och oroa själen. När synden är utrotad och borttagen och Guds beläte, som består i oskuld, helighet och rättfärdighet, är upprättadt i själen, är hon salig och lycklig, icke förr. Således måste menniskan blifva helig före dödsstunden, om hon före detta vigtiga ögonblick vill blifva lycklig. Och att det är möjligt för en troende att erhålla denna välsignelse när som helst

2. *Visar Skriften tydligt.* Detta blir klart, om vi betrakta

1) Guds egenskaper. »Vår Gud är i himmelen», säger David, »han kan göra hvad han vill,» Ps. 115: 3. För honom är ingenting omöjligt. »Detta», säger Paulus, »är Guds vilje, eder helgelse,» 1 Thess. 4: 3. Att han kan och vill helga och rena menniskan hvilket ögonblick som helst, hafva vi många exempel på. En spetelsk man kom till honom vid ett tillfälle och sade: »Herre, vill du, så kan du göra mig ren.» I samma stund räckte han ut sin hand och tog på honom, sägande: »Jag vill, var ren; och strax vardt han ren af sin spetelska.» Jesus renade honom strax. Att det är lika lätt för vår Frälsare att rena en andligen spetelsk torde ingen christen betvifla, och att han vill göra det strax hafva vi redan hört, vi hafva hört det af hans egen mun. Gud är kärleken, han är barmher-

tighetens Fader. Hans barmhertighet är brinnande. Han, den eviga kärleken, skapade menniskan lycksalig, »till sitt beläte skapade han henne;» och detta Guds beläte består, som förr är nämdt, i oskuld, rättfärdighet och helighet. Genom fallet förlorade menniskan Guds beläte, men icke hans kärlek, ty det heter, att Gud älskade verlden, Joh. 3: 16. Guds kärlek upptänkte en frälsningsplan, på det menniskan åter igen skulle blifva helig och salig. Detta blir klart, om vi öfverväga

2) Försoningens ändamål. Ändamålet med Christi sändande, med hans lidande och död, var ju att frälsa sitt folk ifrån deras synder, att utrota och förstöra sjelfva synden uti oss, att åter igen i oss upprätta Guds beläte och att sätta oss i stånd att i helighet tjena och lyda Gud. Och derför heter det i Luc. 1: 68, 74, 75, »att Gud hafver besökt och förlossat sitt folk, att vi, frälste utur våra ovänners hand, måtte honom tjena i helighet och rättfärdighet för honom, i *alla* våra lifsdagar.» Så heter det i Titus 2: 14, »att Christus gaf sig sjelf ut för oss, på det han skulle förlossa oss från *all* orättfärdighet och rena oss sig sjelf ett folk till egendom, det sig om goda gerningar beflitar.» Och i Eph. 5: 25, 26 står, »att Christus hafver gifvit sig sjelf ut för församlingen, på det han henne helga skulle.» Af alla dessa, och många andra, skriftställen se vi, att ändamålet med Christi utgifvande var, att

Guds beläte skulle åter blifva upprättadt uti menniskan, och att Gud vill, att det skall blifva det före hennes dödsstund. Ja, »Guds nåd lärer oss, att vi skola försaka all ogudaktighet och verldslig lusta och lefva tukteligen, rättfärdeligen och gudeligen i denna verlden,» Tit. 2: 12. Detta blir klart, om vi betrakta

3) Guds kallelse. Gud hafver kallat oss till helgelse. Så heter det i Thess. 4: 7, att Gud hafver icke kallat oss till orenlighet, utan till helgelse. Derför måste all orenlighet borttvättas, bortläggas. Och såsom han, hvilken har kallat oss, är helig, så skola ock vi vara heliga i all vår umgängelse. Gud förer dem som tro till ljuset, icke till mökret, och ikläder dem sitt beläte; de äro derför dagens barn och vandra i ljuset, och deras ljus skall lysa för menniskorna. Det vill Jesus. Han säger: »Låten edert ljus lysa för menniskorna, att de må se edra goda gerningar och prisa eder Fader, som är i himmelen,» Matth. 5: 16. Detta blir klart, om vi betrakta

4) De bud och löften, som handla om denna sak. Gud har lofvat att frälsa sitt folk ifrån deras synder, att helga dem. »Jag vill gjuta rent vatten uppå eder, säger Herren, att I skolen rene varda ifrån all eder orenlighet, och ifrån *alla*,» huru många? »*alla* edra afgudar skall jag rensa eder. Och skall gifva eder ett nytt hjerta och en ny anda uti eder och taga bort utur edert

kött det stenhjertat och gifva eder ett hjerta af kött. Jag skall gifva min Anda i eder och göra ett sådant folk af eder, som i mina bud vandra och mina rätter hålla och derefter göra,» Hes. 36: 25—27. »Och Herren din Gud skall omskära ditt hjerta och din säds hjerta, att du Herren din Gud älska skall af allt ditt hjerta och af all din själ; på det du må lefva,» 5 Mos. 30: 6. »Om vi bekänna våra synder, han är trofast och rättvis, att han förlåter oss synderna och renar oss af all orättfärdighet», märk af *all* orättfärdighet. Och åter: »Jesu Christi Guds Sons blod renar oss af all synd,» 1 Joh. 1: 7. Hvad Gud har lofvat, det håller han visserligen. Han kan icke ljuga. Han har ofta gjort mer, aldrig mindre än han lofvat. »Efter vi nu hafva sådana löften, mina käraste, så görom oss rena af all köttets och andens besmittelse, fullbordande helgelsen i Guds räddhåga,» 2 Cor. 7: 1. Det är äfven Herrens befallning, att de trogna skola vara heliga. »Hör, Israel, du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjerta, af all din själ och af alla dina krafter,» 5 Mos. 6: 5. »Du skall älska din nästa såsom dig sjelf,» 3 Mos. 19: 2. Jag säger eder: »Älsken edra ovänner» etc., Matth. 5: 44. Möjligheten af att uppnå denna välsignelse, se vi äfven af

5) Frälsarens och apostlarnas *böner* angående denna sak. I vår käre Frälsares öfverstepresterliga bön heter det: »Helga dem i din san-

ning, ditt tal är sanning.» Så bad Jesus för sina lärjungar, och så har han äfven bedit för oss, ty längre fram i samma kapitel heter det: »Men jag beder icke allenast för dessa, utan äfven för dem, som genom deras ord skola tro på mig.» Bönen: »Ske din vilje, såsom i himmelen så ock på jorden,» syftar åt samma mål. Och i himmelen göres Guds vilje fullkomligen, gladeligen, villigt, beständigt och med största förnöjelse. I denna senare bön bedjes, att Guds vilje på detta sätt skall ske på jorden. Paulus bad i samma anda för Guds folk, sägande: »För den skull böjer jag mina knän till vår Herres Jesu Christi Fader, den der rätte Fadren är öfver allt det fader heter i himmelen och på jorden, att han vill gifva eder kraft efter sin härlighets rikedomar, att I starke varden genom hans Ande till den invärtes menniskan, att Christus må bo genom tron i edra hjertan, stadeligen rotade och grundade i kärleken, att I mågen begripa med alla helgon, hvad bredden och längden och djupet och höjden är, och dermed känna Christi kärlek, den all kunskap öfvergår; på det I mågen uppfylde varda med allahanda Guds fullhet,» Eph. 3: 15—19. »Men sjelfver fridens Gud helge eder öfver allt, att eder hela ande och själ och kropp måtte vara behållen utan straff i vår Herres Jesu Christi tillkommelse.» Att Jesus icke kunde bedja förgäfves, att han blef bönhörd är ganska visst; att aposteln bad i tron är äfven säkert, och Gud

hörer sina troende barns böner. Under det de christna bådo på pingstdagen, kom den helige Ande hastigt, och de blefvo alla upplysta, renade och uppvärmda genom honom.

6) Några af de gamla troende erhöllo denna välsignelse och lefde i besittning af densamma och bekände det. David säger: »Bevara min själ, ty jag är helig,» Ps. 86: 2. Den älskelige lärjungen, som låg intill Jesu bröst, gör samma bekännelse, sägande: »Den oss älskat hafver och tvagit oss af våra synder med sitt blod,» Uppb. 1: 5. Och åter: »Derpå är kärleken fullkommen med oss, att vi må hafva en förtröstning på domedag, ty såsom *han* är, så äro ock *vi* i denna verlden,» 1 Joh. 4: 17. Paulus säger om sig sjelf: »Jag är korsfäst med Christus, men jag lefver, dock icke nu jag, utan Christus lefver i mig,» Gal. 6: 14. »Andens lag, som lif gifver i Christus Jesus, hafver gjort mig fri från syndens och dödens lag,» Rom. 8: 1. Och vidare: »I ären vittnen, och Gud, huru heligt, huru rättfärdigt och ostraffligt vi umgingos med eder, som trodden,» 1 Thess. 2: 10. Densamme som helgade dessa, erbjuder sig att äfven helga oss, och derför är det icke omöjligare för oss att blifva helige och helgade på jorden, än det var för dem. Vi hafva nu hört, att Gud vår Frälsare både kan och vill frälsa de trogna ifrån synden, och att han vill det ju förr ju hellre.

Låt oss nu undersöka om

III. Helgelsen verkas gradvis eller på en gång hos dem som tro, och hurudan en helgad själ är.

1. En christen som i sanning kan säga: »Jag är korsfäst med Christus; men jag lefver icke nu jag, utan Christus lefver i mig. Herre, du vet allting; du vet att jag älskar dig, du vet att jag älskar dig af allt mitt hjerta och af all min själ. Jag håller mig till dina vittnesbörd och löper dina buds väg. Min själ håller sig intill dig, och mitt hjertas lust står till ditt namn och ord, hvilket jag betraktar både dag och natt;» en christen, som i sanning kan säga så, är troligen helgad öfverallt. En sådan har låtit Gud

1) Afsöndra sig ifrån syndens, satans och verldens tjenst och helt och hållet med kropp och själ uppoffrat sig åt Jesus allena, till hans lydnad och tjenst. Han församlar med Christus; han är verksam, arbetar i sin Herres vingård, drager syndare genom sitt gudliga tal och genom sina heliga gerningar till Jesus; förmanar och varnar dem och beder dem fly den tillkommande vreden. Han tröstar och uppmuntrar bedröfvade och svagtrogna själar. Jesus gick omkring och gjorde väl, hjelpande alla, och han vandrar i hans fotspår. »Den der säger sig blifva i Christus, han skall också vandra,» säger Johannes, »såsom han vandrade,» Joh. 2: 6. Jesus var barmher-

tig och medlidsam; helgade själar hafva ock ett af kärlek och medlidande innerligen varmt och brinnande hjerta emot sin nästa. När någon lider nöd, så lida de med, och de äro alltid villiga att göra hvad de kunna för att afhjelpa nöden; ty de tänka på Frälsarens ord, som han sade: »Saligare är gifva, än taga,» Apg. 20: 35. »Salige äro de barmhertige,» säger Jesus; »ty dem skall ske barmhertighet,» Matth. 5: 7.

2) Helgade menniskor älska, vörda och lyda Gud, sin Frälsare. De känna Gud, och den, som känner Gud rätt, kan icke annat än älska, beundra, prisa och bemöda sig om att behaga honom. En rätt kärlek till Gud har den, som hyllar, beundrar, vördar och prisar honom, som uti honom har sin glädje och förnöjelse och gerna gör hans vilje. Denna kärlek utdrifver all trälaktig räddhåga, och genom den fästes själen vid Jesus. Att helgade menniskor älska Gud, bevises deraf att de hålla hans bud. »Älsken I mig,» säger Jesus, »så hållen mina bud.» Och åter: »Den mina bud hafver och håller dem, han är den mig älskar.» De, som i sanning älska Gud, älska ock hans barn. »Hvar och en, som älskar honom som födde, han älskar ock den, som född är af honom,» Joh. 5: 21. De äro fogliga och vänliga emot alla trogna, de glädja sig öfver deras lycka och bedröfvas öfver deras motgång och olycka; de förlåta gerna förseelser och fördraga tåligt deras svagheter. Deras kärlek sträcker sig

ock till deras fiender och ovänner. De ömka sig öfver dem, bedja för dem och göra dem godt. »När de detta göra, så församla de glödande kol på deras hufvuden,» Rom. 12: 20.

3) Den helgade menniskan är tålig och ödmjuk. Under bedröfvelse, motgång och sorg är hon stilla och undergifven, ty hon har ett tröstefullt hopp, att Gud gör på all nöd en god utgång. Derför prisar hon Gud under motgången och säger: »Må Herren slå mig vänligen och straffa mig; det skall göra mig så godt, som balsam på mitt hufvud,» Ps. 141: 15. »Herren gaf och Herren tog; välsignadt vare Herrens namn,» Joh. 1: 21. I sitt hjerta håller hon sig ringare än andra och är gerna ringa. Hon säger med Abraham: »Jag är stoft och aska,» och med Jakob: »Jag är för ringa till all den barmhertighet och all den trohet, som du din tjenare gjort hafver,» 1 Mos. 33: 10. Hon känner och bekänner, att hon är helt och hållet beroende af Gud. Förutan dig, min Jesus, säger hon, kan jag intet godt göra, men med din hjelp och din kraft förmår jag allt det, som Gud och religionen fordra. Hvarje ögonblick känner hon sitt behof af Christus såsom sin profet, att undervisa sig; såsom sin öfversteprest, att bedja för sig; såsom sin konung, att styra och regera sig, att beskydda och bevara sig för fienderna; såsom sitt ljus, bröd och herde till att lysa, styrka och leda sig.

4) Den helgade menniskan är försigtig och vakar noga öfver sina ord. Hon vet, ty hon har erfarit det, att det är bättre mången gång att tiga än tala, och att tiga är en konst, men att mycket tala gör ogunst. Detta var den erfarne läraren Syraks erfarenhet. Han säger: »Den som har hjertat i munnen, såsom dårar, gör sig många fiender; men den, som tvärt om hafver munnen i hjertat, han gläder sig öfver sina vänner märkliga,» Syr. 21. I sällskap med andra är hon mycket försigtig. Hon är vänlig och glad, men talar alltid det, som helsosamt är; ty hon vet, att ondt snack, onyttigt och skämtsamt tal, förkränker goda seder, skadar, fräter omkring sig såsom kräftan och åstadkommer mycket ondt; hon vet, att menniskans ord gå från hus till hus, från stad till stad, att de icke stanna i verlden, utan gå utom hennes gränser och möta henne vid Christi domstol på den stora yttersta dagen. Derför väger hon sina ord liksom på en guldvigt och talar alltid ljufligt, christligt och allvarligt, hvilket är hvarje christens pligt.

5) Den helgade menniskan är renhjertad. Hon är genom Christi Anda, nåd och kraft renad från alla onda lustar, från all verldskärlek, från syndigt uppsåt, från alla orena afsigter, från all falskhet och från allt skrymteri. Hon är ren i sina tankar, ren i begär, ren i uppsåt, sannfärdig, redlig och uppriktig emot Gud och menniskor. Hon kan begå misstag, men uppsåtet är rent och afsigten god;

hon kan blifva frestad, men när hon blir det, står hon djefvulen emot i Christi kraft, och derför måste han fly från henne; hon kan falla i synden och förlora nåden, men hennes Frälsare kan och vill bevara henne ifrån fall; hon kan blifva bedröfvad, men äfven då, när bedröfvelsens tårar fukta hennes kinder, är det frid och glädje i hennes själ. Salige äro de renhjertade, säger Jesus; ty de skola se Gud, de skola se honom såsom han är. Gud har helgat hennes ande, själ och kropp, men hon tillväxer likväl i nåden och vår Herres och Frälsares Jesu Christi kunskap. Jag har nu försökt att med Guds nåd visa huru den menniska är beskaffad, som kallas ett helgon och är helig. Nu återstår att undersöka, om den rättfärdige gradvis eller uti ett ögonblick blifver försatt i detta lyckliga tillstånd.

1. Somliga, men de äro troligen få, erhålla denna välsignelse, blifva försatta i detta lyckliga tillstånd hastigt, i ett ögonblick. Detta var fallet med Paulus och den botfärdige röfvaren. Den förstnämnde blef strax, i samma stund han kom till tron på Jesus, uppfyld med den helige Ande, och han vandrade alltsedan med stadiga steg på salighetens och helgelsens väg. Och den sistnämde blef strax efter omvändelsen upptagen i härligheten. I samma stund eller i det ögonblick menniskan frälses från synden försättes hon i det förut omnämda tillståndet, d. v. s. helgas hon. Och möjligheten att erhålla denna välsig-

nelse i samma stund eller strax efter att Gud har förlåtit synderna för Jesu skull, är redan bevisad. Lycklig och klok är den, som låter Jesus strax helga och rena hjertat.

2. Hos några christna, och troligen hos de flesta, sker detta verk gradvis. Den inre helgelsen börjar hos alla sökande i samma stund, i samma ögonblick de äro rättfärdiggjorda, men alla blifva icke strax helgade öfver allt. De troende i Corinth blefvo det icke. De voro icke helgade öfver allt, när Paulus skref till dem. Han säger: »I ären ännu köttslige; ty medan ibland eder är nit och kif och tvedrägt, ären I icke då köttsliga och vandren efter menniskosätt?» 1 Cor. 3: 3. Och i det andra brefvet, som han skref till dem, förmanar han dem, att göra sig rena af all köttets och andans besmittelse, 2 Cor. 7: 1. De voro rättfärdiggjorda, ty de voro barn i Christus, men de voro icke helgade öfver allt. Christus hade frälst dem från många synder, men all synd var icke tillintetgjord hos dem. Många christna finnas också i våra dagar, hvilka likna dessa Corinthier ganska mycket. De hafva också låtit den himmelske örtagårdsmästaren utrota många plantor, som icke hans Fader planterat, men icke alla. De få många gånger, kanske rätt ofta, lida mycket härför. Jesus får arbeta ganska myckat med dessa, han får göra sig mycken möda, innan de låta hans Ande helga sig öfver allt. Han måste först öfverbevisa dem om möj-

ligheten att erhålla denna välsignelse, nu eller när som helst, att den gör själen ödmjuk och lik Gud, och att all synd skadar menniskan, gör henne stolt, olycklig och obeqväm för himmelen. Förrän de blifva öfverbevisade härom, söka de icke denna nåd, denna välsignelse, bedja icke i tron om densamma. Och den, som icke beder i tron, får intet. Många vänta icke denna välsignelse förr än i döden; dessa få den icke heller förr, väl vore om de finge den då; måtte de icke bedraga sig. Låt oss nu betrakta

IV. Helgelsens medel.

Helgelsen tillskrifves

1. Gud, hans nåd och ord. Gud helgar dem, som i tron söka denna välsignelse. Han helgar dem förmedelst sanningen, genom sitt dyra och lifgifvande ord. Så säger Jesus: »Helga dem i din sanning, ditt tal är sanning,» Joh. 17: 17. Så heter det i Ps. 107: 20, att »han sände dem sitt ord och helade dem.» Derför befaller Paulus de trogna åt Gud och hans nåds ord. Han säger: »Och nu, bröder, befaller jag eder åt Gud och hans nåds ord, hvilken mäktig är att uppbygga eder och gifva eder arfvedel ibland alla dem som helgade äro,» Apg. 20: 32. Och åter: »Låten Guds ord,» detta helgelsemedel, »rikligen bo ibland eder.» Gud helgar äfven förmedelst sin nåd och af blotta nåd för sitt namns skull.

Helgelsen tillskrifves

2. Jesus och hans blod. Christus helgar, genom sin offerdöd, sitt folk, borttager deras synd, och upprättar Guds beläte i dem. Så heter det i Ebr. 2: 11, att Jesus är den, som helgar dem. Och åter: »I ären aftvagne, I ären helgade, I ären rättfärdigade, genom Herrens Jesu namn,» 1 Cor. 6: 11. Den Jesus hjelper, varder hulpen, och den han renar, varder ren. Derför äro de, som genom honom äro helgade, Guds rätta barn, och för den skull blyges han icke att kalla dem bröder. Så säger Paulus: »Efter den som helgar och de som helgade varda äro alla af en; derför skämmes han ock icke att kalla dem bröder. Sägande: »Jag vill förkunna ditt namn för mina bröder» etc., Ebr. 2: 11, 12. Christi blod renar från synden. Så heter det i 1 Joh. 1: 7, att Jesu Christi Guds Sons blod renar från alla våra synder. Johannes hade sjelf erfarit det, när han skref detta, att Christi blod är ett reningsmedel, att det renar från synden; han hade erfarit det med en salig visshet på sin egen själ och i sitt eget hjerta. I Uppb. 7: 14 talar han om samma sak och säger: »Den oss älskat hafver, och tvagit oss af våra synder med sitt blod.» Och åter: »De hafva tvagit sina kläder och gjort dem rena i Lammets blod,» Uppb. 7: 14. Tvagit oss, heter det. Denna nåd var alltså icke vederfaren aposteln allena, utan flera trogna.

Helgelsen tillskrifves

3. Guds Ande. Den helige Ande leder de trogna i all sanning, tröstar dem, lärer dem att bedja och helgar dem. Så står det i 2 Thess. 2: 13, att Gud hafver utvalt oss till salighet af begynnelsen genom Andens helgelse. Och åter: Hedningarna skola varda ett offer, för Gud anammeligt, helgadt genom den helige Ande, Rom. 15: 16. Den helige Ande är det stora verksamma medlet, som bor hos de trogna och undervisar dem, påminner dem om hvad Jesus har sagt, helar deras brister och rättar deras misstag. Derför växa de i Christus, såsom ett cederträd på Libanon; de växa i nåden och vår Herres och Frälsares Jesu Christi kunskap, 2 Petr. 3: 18, Ps. 92: 13.

Helgelsen tillskrifves

4. Tron och bönen. Tron är ett godt och säkert reningsmedel. Och derför heter det, att Gud rengjorde deras hjertan genom tron, deras nemligen som hade anammat Jesus, Apg. 15: 9. Han gaf dem sitt ord, säger David, och helade dem. Men nu helgar sanningen, Guds ord, endast då, när vi mottaga den, när vi sätta tro till den. Det är äfven Pauli mening angående saken. Han säger: »Då I anammaden af oss det predikade ordet om Gud, anammaden I det icke såsom menniskors ord, utan, såsom det sannerligen är, Guds ord, hvilket ock verkar i eder som tron,» 2 Thess. 2: 13. Genom bönen få vi kraft af den

helige Ande. »Allt det I bedjen i bönen, troende,» säger Jesus, »det skolen I få,» Matth. 21: 22. Bedja vi om denna välsignelse i tron, så bedja vi icke förgäfves. Ty trons bön skall hjelpa den sjuke, Jak. 5: 15. Lofvad vare Gud, den våra böner icke förkastar, Ps. 66: 20. Bedjen och eder skall varda gifvet; söken och I skolen finna; klappen och eder skall upplåtas, Matth. 7: 7. Under det vi nu betraktat helgelsens medel, hafva vi återigen, hoppas jag, blifvit öfverbevista om, att hvarje sökande menniska kan blifva helgad, ja, helgad hvilket ögonblick som helst; det oaktadt äro ganska få af Jesu bekännare helgade öfverallt.

Låt oss nu till slut öfverväga

V. Orsaken hvarför så få äro helgade eller frälsta från all synd och huru detta kan ske.

1. Orsaken hvarför så få af Christi bekännare äro helgade öfver allt är:

1) Somliga äro icke grundligt omvända. Dessa, som icke hafva genomgått en grundlig förändring, kunna liknas vid den sädesåker, som Jesus omtalar, då han säger: »Somt föll på stenören, der det icke hade mycken jord; och gick snart upp; ty det hade icke djup jord.» De hafva icke låtit Guds ords plog djupt nog upplöja sina hjertan. Guds Ande har icke fått verkat den sorg

hos dem, som åstadkommer bättring till salighet. De känna icke, åtminstone icke grundligt, sig sjelfva, icke heller Jesus, syndares Frälsare. De hafva icke rätt allvarligt sökt Jesus; de ha icke heller funnit honom. Derför kunna de icke heller i sitt närvarande tillstånd blifva heliga. Ty menniskan måste först blifva rättfärdiggjord eller benådad, innan hon kan blifva helig och ren. Många bekännare äro utan tvifvel i detta olyckliga tillstånd. Måtte Gud förbarma sig öfver dem!

2) Några inbilla sig, tänka och tro, att de icke behöfva blifva heliga och rena i sig sjelfva. För det Herren Jesus är död för våra synder och uppstånden för vår rättfärdighet och derigenom försonat missgerningen och borttagit förbannelsen, så mena de, att ingenting mera behöfves, än att endast tro det. De, som tro detta, äro heliga och rena i Christus, säga de, och han är sittande på Fadrens högra hand. De bekänna att deras hjertan äro fulla af allt slags ondt och att de synda hvarje ögonblick; detta tro vi, men de påstå ock, att de likväl äro heliga och rena; detta tro vi icke. Enligt deras bekännelse kan en menniska på en och samma gång vara dödssjuk och fullkomligen frisk; på en gång hafva Gud och djefvulen, himmelen och helvetet i sitt hjerta, hvilket är alldeles omöjligt. Deras hela religion synes bestå deri, att de yttra sig i klagan öfver sitt eget förderf och omtala för hvar man, huru oskickliga de äro till alla goda ger-

ningar, huru eländiga, förderfvade och syndfulla de äro. Det står också illa till med dem, mycket illa. Deras herdar hafva förfört dem och låtit dem vilse gå på bergen, Jer. 50: 7. Derför gå de vilse såsom får och äro försmäktade, efter der är ingen herde, Zach. 10: 2.

3) Andra mena och tro att det är omöjligt, att blifva frälsta från synden, att vi icke kunna hålla Guds bud, att vi icke kunna blifva heliga här i lifvet. Dessa komma icke in på helighetens område för otrons skull, Ebr. 3: 19. Gud renar hjertat, som redan är anmärkt, genom tron, Apg. 15: 19, derför kunna dessa icke erhålla helgelsens välsignelse, emedan de icke tro, att den kan erhållas. I dödsstunden, då menniskan hvarken kan redigt tänka eller bedja, skall Gud helga själen öfver allt, mena de, icke förr; till dess måste den gamla menniskan, som de kalla den gamla Adam, lefva och ödmjuka själen. Ödmjuka själen! kan synden ödmjuka själen? Kan en ond ande utdrifva en annan? Omöjligt. Det är blott otrons dikter; det är otron, som talar så, och hon förvänder Herrens vägar och missbrukar och förvärrar hans sanningar. Jesus, hans Ande och nåd gör menniskan ödmjuk; synden deremot gör henne högmodig och stolt.

4) Många af dem, som tro, att Herren Jesus både vill och kan frälsa menniskan när som helst ifrån synden, fara icke allvarligt nog efter helgelse, ehuru de önska blifva heliga och renhjer-

tade, och det är orsaken, hvarför de icke erhålla välsignelsen. Oaktadt Gud frälsar menniskan ifrån synden af blott nåd för Jesu skull, ty af nåden ären I frälste förmedelst tron, heter det, likväl få vi icke förbida denna välsignelse i sorglös likgiltighet eller trög overksamhet, utan, såsom Wesley säger, i stark allmännelig lydnad, i ett nitiskt iakttagande af alla Guds bud, i vaksamhet och oförtrutenhet, i sjelfförsakelse och dagligt upptagande af vårt kors; såväl som i allvarlig bön och fasta samt ett noggrant uppfyllande af Guds bud och befallningar. »Om någon menniska,» säger samma lärare, »inbillar sig att på annat sätt kunna uppnå detta, eller att först hålla detta, när han uppnått det, när han i rikaste måtto mottagit det, så bedrager han sin själ.» Nu hafva vi försökt att visa, hvarför så få Christi bekännare äro heliga eller helgade öfver allt. Låt oss nu till slut märka

2. Huru de kunna blifva heliga. De skola

1) Pröfva sig sjelfva enligt apostelns förmaning: »Pröfven eder sjelfva om I ären i tron; bepröfven eder sjelfva. Eller kännen I eder icke sjelfva, att Christus är i eder? Utan så kunde vara, att I oduglige ären,» 2 Cor. 13: 5. De böra noga undersöka sig sjelfva och tillse, om Christus bevisar sin kraft i dem, om de lefva i Guds Sons tro, om de ledas af hans Ande. Om detta är fallet, så höra de Christus till, annars icke. Ty hvilken icke hafver Christi Ande, han hörer

honom icke till, Rom. 8: 9. Sedan de genom denna undersökning hafva kommit till visshet om, att de stå i nåd hos Gud, att de äro hans barn genom tron på Jesus, så böra de noggrant pröfva och tillse, huru långt de äro komne på helgelsens väg, om de äro helgade öfverallt, eller blott endels, om några fridstörare, eller några bittra rötter ännu äro qvar i hjertat. Äro några sådana qvar,

2) Så böra de nu ödmjukt ransaka skrifterna och tillse, om det är Guds vilje att dessa fiender skola blott tillbakadrifvas, när de anfalla själen, eller om de skola utrotas och utkastas. Betraktas Guds ord på ett rätt sätt, opartiskt, under bön att sanningen må blifva uppenbar, så blifva de snart öfverbevisade om, att fienderna skola utrotas. Så säger Jesus i Joh. 12: 31, att denna verldens förste skall nu utkastas. Och åter: »När den starkare tillkommer och öfvervinner honom, tager han bort alla hans vapen, der han tröstade uppå, och skiftar hans rof,» Lucas 11: 22. Vapnen, hvarpå satan förtröstar, äro: synden, otron, okunnigheten, alla lustar och begärelser. Vi se alltså, att satan är en stark beväpnad förste, han har många vapen — men det hjelper icke; han kan likväl icke försvara sitt palats, det förderfvade menniskohjertat, när den starkare kommer; när Jesus kommer, som är oändligt starkare, så kastar han honom ut, och dertill *alla* hans vapen, hvarpå han förtröstar. Jesus kastar ut *alla*

vapen, hvarpå djefvulen förtröstar. Han gör hjertat rent och djefvulen tröstlös. Prisadt vare hans namn evinnerligen! När de nu hafva det klart, när de nu tydligt inse, att fienderna skola utrotas, så

3) Böra de noga öfverväga hurudan han är, som har åtagit sig att nederslå och utrota dem. Han är

a) Sannfärdig och kan icke ljuga. Han säger: »Jag är vägen, sanningen och lifvet,» Joh. 14: 6. »Min mun skall tala sanningen,» Ordspr. 8—7. »Dertill är jag född och är dertill kommen i verlden, att jag skall vittna med sanningen,» Joh. 18: 37. Och han, som är sanningen, har lofvat i sitt ord, att frälsa dem, som tro, ifrån deras synder, att omskära och helga deras hjertan. »Jag vill omskära ditt hjerta, säger han, och din säds hjertan, att I skolen älska Herren eder Gud af hela edert hjerta och af all själ. Jag vill rena eder ifrån all eder orenhet och ifrån alla edra afgudar skall jag rensa eder,» 1 Mos. 30: 6, Hes. 36: 25. Och åter: »Jag är icke kommen till att döma verlden, utan att jag skall frälsa verlden,» Joh. 12: 47.

b) Han är mäktig att hålla hvad han hafver lofvat, ty han är allsmäktig. Han förmår göra och verka allt hvad han vill och när han vill. »Jag är A och O, begynnelsen och änden, säger Herren, som är, som var och som komma skall, den allsmäktige,» Uppb. 1: 3. För honom var

icke, är icke, och skall aldrig vara någonting omöjligt. Han kan göra hvad han beslutat. Han har beslutat att utrota fienderna, som plåga hans folk, han kan ock utföra hvad han har lofvat. Han är

c) Barmhertig och nådelig etc. och af stor nåd och trofast, 2 Mos. 34: 6. Derför är han ock villig att göra hvad han har lofvat; han är villig att göra det *nu*. »Si, *nu* är den behagliga tiden; si, *nu* är salighetens dag,» 2 Cor. 6: 2. Ja, han är villig att utrota alla andliga fridstörare och plågare hos sina barn *nu*, ty han haf-ver lust till barmhertighet, och han vill, att de alltid skola vara lyckliga och glada. Såsom det heter: »Fröjden eder i Herren alltid; och åter säger han: »Fröjden eder,» Phil. 4: 4. Detta vill han göra af nåd, d. v. s. för intet. Så heter det i Rom. 3: 24, att vi varda rättfärdiga, d. ä. från all synd och skuld befriade, utan vår förskyllan af hans nåd. Ja, han förer oss in på rättfärdighetens och helgelsens väg för sitt namns skull, af blotta nåd för sin godhet och barmhertighets skull. Under det man på detta sätt betraktar Jesus, tillintetgöres otron; denna fiende, som håller själen på afstånd från Jesus, nederslås och utrotas, och tron, själens välgörare, kommer och intager dess ställe. När de nu tro, att de kunna erhålla denna välsignelse *nu*, så böra de strax börja att allvarligt och innerligt

4) Bedja och fasthålla Herren Jesus med trons hand och säga: »Skapa i mig Gud ett rent hjerta och välsigna mig, Ps. 57: 12. Jag släpper dig icke med mindre, jag kan icke låta dig gå förr, än du välsignar mig, förr, än jag har fått ett rent hjerta, 1 Mos. 33. Så bad Jakob, och han bad icke förgäfves. Profeten Osea säger, att han kämpade med engeln och vann, ty han bad, ja han bad och gret. Med bön och tårar låter Herren Jesus besegra sig. Patriarken Jakob vann, heter det. Bröder, han vann; han fick ett nytt namn till bevis på, att han hade fått ett nytt hjerta. Så bad den blinde Bartimeus och den Cananeiska qvinnan. Den förre bad och sade: Jesu, Davids Son, varkunna dig öfver mig. Många näpste honom, att han skulle tiga; men han ropade dess mer: Davids Son, varkunna dig öfver mig. Så stannade Jesus och gjorde honom helbregda, Marc. 10: 46. Den senare, nämligen qvinnan, ropade och sade: O Herre, Davids Son, förbarma dig öfver mig. I början ser det så ut, som om Jesus icke ville hjelpa henne. När qvinnan märker det, så träder hon framför Frälsarens ögon och stänger vägen för honom och ropar: Herre, hjelp mig. Nu svarar Herren henne och säger: O qvinna, din tro är stor, ske dig som du vill: och hennes dotter blef helbregda i samma stund. Den, som gör som qvinnan gjorde, träder framför Herren Jesu ögon och med sina allvarliga böner och tårar stänger vägen för honom, en

sådan menniska får hvad hon beder om, om hon beder om andliga välsignelser; hon får sin själ helgad och sitt hjerta rent. Prisad vare Gud! Bedjen och I skolen få, att eder glädje må varda fullkommen, Joh. 16: 24.

schreiner
Group
10000000017594
LÄSESALSLÅN
Kungliga biblioteket
